

— На паметника, и на дръвичетата.

— Отъ колко врѣме имате тая служба?

— Отъ три години и половина.

Кардашевъ распитва за платката му — тя му се давала отъ градскій свѣтъ — за семейното му положение, за мѣсторождението му. Узна, че е отъ Стара-Загора, че е билъ добъръ търговецъ и имотникъ, но всичко изгубилъ при разорението отъ Сюлейманъ-паша на Стара-Загора, изъ която едвамъ избѣгалъ голъ.

Тоя старецъ, така смѣшенъ одевѣ, фана да му става симпатиченъ. Той говореше разумно и свободно, безъ да се стѣснява. Явно, бѣше че имаше буденъ духъ на градски жителъ. Прѣтоваренъ съ семейство, съ години и съ грижи, той, очевидно, бѣше благодаренъ на скромното си положение. Той си вършеше службата на пазачъ на паметника не само съ внимание, но и съ любовъ. На Кардашева се стори, че той е даже напипалъ прѣвѣсходна тема за изображение една проста душа, която съ философско спокойствие посрѣща ударитѣ и волята на сждбата. Той намѣри даже извѣстна поетичность у тоя човѣкъ. И наистина, само една поетична природа можеше да намѣри удоволствие въ постоянното съзерцание на тая градинка отъ акации, и на величавия гранитенъ паметникъ срѣдъ нея. Душата му трѣбаше да бѣде дигана отъ високи чувства, при споменитѣ за великитѣ, свѣтоломни събития, които населяваха тая уединена оградка отъ зеленина. Тая жертва на Старо-Загорската развала, трѣбваше да носи още прѣсни въ душата въодушевленията, ентузиазмитѣ, тревогитѣ, които прѣдхождахъ и послѣдвахъ Гурковото грѣмоносно появление. Той самъ бѣше единъ другъ живъ паметникъ на епопеята, при гранитния.

На Кардашева се пощя поне за минутка да се отдалечи отъ настоящето и да се гурне съ мислитѣ си въ онова голѣмо и страшно минало: той щеше да чуе отъ